

“...spænding til sidste side.”

Gittemie Eriksen

“...selve krimiintrigen, hvis løsning man ikke gætter sådan lige uden videre, er flot bygget op og gennemført”

Folketidende

Bedraget

krimi

Dette er første bog i serien om Pia Holm

Indholdsfortegnelse

[Prolog](#)

[1. Kapitel](#)

[2. Kapitel](#)

[3. Kapitel](#)

[4. Kapitel](#)

[5. Kapitel](#)

[6. Kapitel](#)

[7. Kapitel](#)

[8. Kapitel](#)

[9. Kapitel](#)

[10. Kapitel](#)

[11. Kapitel](#)

[12. Kapitel](#)

[13. Kapitel](#)

[14. Kapitel](#)

[15. Kapitel](#)

[16. Kapitel](#)

[17. Kapitel](#)

[18. Kapitel](#)

[19. Kapitel](#)

[20. Kapitel](#)

[21. Kapitel](#)

[22. Kapitel](#)

[23. Kapitel](#)

[24. Kapitel](#)

[25. Kapitel](#)

[26. Kapitel](#)

[27. Kapitel](#)

[28. Kapitel](#)

[29. Kapitel](#)

[30. Kapitel](#)

[31. Kapitel](#)

[32. Kapitel](#)
[33. Kapitel](#)
[34. Kapitel](#)
[35. Kapitel](#)
[36. Kapitel](#)
[37. Kapitel](#)
[38. Kapitel](#)
[39. Kapitel](#)
[40. Kapitel](#)
[41. Kapitel](#)
[42. Kapitel](#)
[43. Kapitel](#)
[44. Kapitel](#)
[45. Kapitel](#)
[46. Kapitel](#)
[47. Kapitel](#)
[48. Kapitel](#)
[49. Kapitel](#)
[50. Kapitel](#)
[51. Kapitel](#)
[52. Kapitel](#)
[53. Kapitel](#)
[54. Kapitel](#)
[55. Kapitel](#)
[56. Kapitel](#)
[57. Kapitel](#)
[58. Kapitel](#)
[59. Kapitel](#)
[60. Kapitel](#)
[61. Kapitel](#)
[62. Kapitel](#)
[63. Kapitel](#)
[64. Kapitel](#)
[65. Kapitel](#)
[66. Kapitel](#)
[67. Kapitel](#)

68. Kapitel

69. Kapitel

70. Kapitel

71. Kapitel

72. Kapitel

73. Kapitel

74. Kapitel

75. Kapitel

Forfatterens tak

Prolog

De tynde, violette gardiner bevægede sig i det svagt oplyste værelse. Flammerne dannede lystige skygger på det fløjsagtige tapet, mens minianlæggets højttalere sendte Michael Bublés varme toner ud i rummet. Hans gråstribede jakkesæt hang pænt på en bøjle på skabslågen. Hendes sorte chiffonkåbe lå henslængt på den stofbetrukne stol ved spejlet. På vej hen over gulvet rettede hun omhyggeligt på de sorte netstrømper, som han helst så hende i. En smal blondehofteholder holdt de tynde strømper oppe og var det eneste, hun havde på. Hun kastede et hurtigt blik på sit spejlbillede i det sorte look-alike renæssancesminkebord. Det var ikke sin favoritdel, hun nu skulle til at udføre, men hvis hun ville holde sin indtjening, kunne hun ikke tillade sig at være kræsen. Det var nødvendigt at spille med. Hun havde ikke selv den store nydelse ud af det seksuelle. Det havde hun aldrig haft, men det var ikke det vigtigste. Det vigtigste var, at de nød det. Faktisk var hun tit forbløffet over, hvor meget de nød det.

Den røde læbestift var tværet lidt ud om hendes mund, men det fik hende bare til at se endnu frækkere ud, så hun undlod at rette det. Han tændte på det kinky. Hun skruede lidt højere op for musikken, ville være sikker på, at naboerne ikke kunne høre noget.

"For once in my life I won't let you hurt me, uhhmm uhhmm..." nynnede hun til musikken. Han rakte ud efter hendes bryster og tog dem begærligt mellem sine hænder, mens hun lagde sig til rette på sengen. De røde såler på hendes sorte, højhælede pumps stak ud over sengekanten, da hun lå på knæ hen over ham. Han knugede det røde satinlagen i sine hænder og udstødte et støn af velbehag. Hun kunne mærke, at han var lige ved at komme og lod

langsomt sine røde læber glide op ad hans skaft. Hendes tunge kærtegnede drillende spidsen. Han så bedende på hende, og hun vidste, at det nu var tid. Hun slap sit tag med den ene hånd og lod den langsomt glide hen over det røde, glatte lagen og ind under den satinbeklædte hovedpude. Han måtte ikke opdage, hvad hun var i færd med. Hun fugtede sine læber og rejste sig op på alle fire for at få mere styrke. Hans senede krop sitrede af velbehag, og lyset fik hans isse til at skinne. Hun kørte langsomt det kølige krystal ned langs hans side, mens hun med læberne omsluttede hans spændte lem. Den glinsede i de blafrende lys. Langsomt stødte hun den op i ham, og i det samme kom han i tre sprøjt ud over hende. Hun slugte aldrig. Ikke hans. Hun kunne ikke lide hans smag, og der var trods alt grænser for, hvor meget hun ville finde sig i med et smil om læben. Han faldt udmattet og tilfreds om på det røde lagen. Hun havde gjort sit.

Det her kunne hun håndtere, men hans timelange følelsesudbrud og flæberi om, at han ville forlade konen for hendes skyld; det kunne hun ikke håndtere. Vidste ikke, hvad hun skulle sige eller gøre. Hun trak dynen hen over ham og rejste sig fra den høje seng. Hvorfor skulle følelser altid ødelægge det hele? Hun havde jo styr på det. Lækker lejlighed på Sct. Hans Torv, en god og trofast kundekreds med så godt som ingen udskiftning, og arbejdstider, der ikke var længere, end at de levnede tid til et par besøg på den lokale skønhedssalon hver måned. Rejser var der endda også rigeligt af, i embeds medfør ganske vist, men der var jo gerne tid til, at hun kunne bruge en halv dags tid på stedet til at se de bedste seværdigheder. London og Berlin havde hun dog været i så mange gange, at hun hellere brugte tiden på shopping. Rigby & Peller mellem Regent Street og Bond Street var favoritten i London. Her fandt hun mange af de lækre corsager og strømpeholdere. Hun havde endda været i London så tit, at hun havde et stamhotel. Edwardian Berkshire Hotel på Oxford Street, ganske få

meter fra metrostationen på Bond Street. Personalet behandlede hende som en dronning. Smilende trak hun et par kleenex fra pakken på natbordet og tørrede sig i ansigtet. Sæd var verdens bedste antirynkecreme. Bare hans dog ikke lugtede så fælt. Gad vide, hvad det var, han spiste. Hun tog en slurk af rødvinen på vej ud til badeværelset, hvor hun åbnede for vandet i badekaret. Han ville formentlig sove en times tid, så hun kunne lige så godt udnytte tiden på bedste vis. Hun trængte til et langt bad inden turen hjem. Mens vandet brusende fyldte karret, fjernede hun øjenmakeup og læbestift med Diors Gentle Cleaning Milk på vatrondeller.

1.

Landskabet var isnende hvidt, og den nedadgående sol farvede sneen gylden på de hvidklædte marker, hvor plovfugerne kun lige kunne anes. I dag var det skønt at være togfører. Skinnerne var ganske vist glatte af isslaget, men naturen tog sig ud fra sin allerbedste side i dag. Som havde den almægtige iklædt landskabet den fineste, smukkeste gallakjole. Det var, som om et smukt hvidt tæppe var bredt ud over landskabet og alle farver fra den pastelfarvede palet var trukket hen over himlen. Tim ville blot ønske, at han havde taget sit Canon-kamera med på arbejde, for dén udsigt var lige til en førstepræmie på fotomessen. Tim Jespersen var togfører på regionaltog ME 1517 fra Østerport til Nykøbing Falster denne tirsdag eftermiddag, og han var en dygtig og samvittighedsfuld mand. Tim havde fri, når han nåede til endestationen i Nykøbing Falster om tyve minutter. Han satte en ære i at holde køreplanen, også selv om det var vinter. Han skulle ikke være skyld i forsinkelser og sure passagerer. Tim kendte statistikken, der berettede om forsinkede tog, sure pendlere og dyre taxaregninger til DSB. Det var ikke de tog, han var ansvarlig for, der bidrog til de dårlige tal. Men han kendte nok de typer, der førte de forsinkede tog. Kunne genkende dem på lang afstand, når de kom gående hen over sporene for at overtage et tog, han havde ført forsvarligt til endestationen. Tim overvejede endda nogen gange, om det nu var forsvarligt at overlade toget til dem. Unge mennesker i dag var ikke til at stole på. De havde en svag moral og ingen respekt for andres tid.

Tim skuede ud over det flade landskab igen. Solen ville være gået ned, inden de nåede endestationen. Hans kone ville ikke være der, når han kom hjem i dag. Det var jo i

aften, hun var til engelsk i aftenskolen. Hun havde fået en idé om, at de skulle på ferie til New York, efter at søsteren havde været i den store by. Hun havde meldt sig til engelsk i aftenskolen og gjort to dage kødløse for at kunne lægge penge fra husholdningsbudgettet til side, så hun kunne spare sammen til turen til USA. Men hun havde helt sikkert sat noget mad til side til ham. Han håbede, det var noget rigtig lækkert. Som frikadeller eller medisterpølse. Med en god sovs. Bare det ikke var suppedag. Jordskoksuppe havde hun serveret for ham for et par dage siden. Han kunne stadig genkalde sig den beske smag. Hvis han skyndte sig hjem, kunne han nå at få sin mad varm uden at skulle varme den op i mikroen. Han hadede opvarmet mad. Det fjernede kødets sprødhed og lagde ligesom en hård skal på kartoflerne. Tim tjekkede uret. Jo, tiden holdt. Han begyndte at tage farten af. Snart var de på stationen i Nørre Alslev, og hvis han ikke skulle holde allerlængst nede på perronen, så måtte han hellere begynde at sænke farten. I det samme han så op, blev han blændet af et par skarpe lygter, der kom lige imod ham. Som kom de flyvende oppe fra broen, der gik hen over jernbanen. Hvad i alverden var dog det?

"For satan da!" Han trak alt, hvad han kunne, i bremsen på det tonstunge lokomotiv, men ville under ingen omstændigheder kunne nå at stoppe toget på de glatte spor. Tim dukkede sig ned bag instrumentpanelet, samtidig med, at der lød et ordentligt brag og lyden af metal og glas, der splintredes. Han nåede lige at se undervognen af en bil, før den var væk igen. Kastet ud i grøften, formentlig. Toget fortsatte flere hundrede meter endnu, før det lykkedes Tim at få det standset. Han slog alarm over togets telefon og skyndte sig bagud i toget. Nu ville han ikke nå at få varm mad. Og det var der rigtig mange passagerer, der heller ikke ville nå. De ville komme for sent hjem til deres familie og aftensmaden.

"Hvorfor stopper vi?"

"Er der noget galt med toget?"

Passagerernes spørgsmål haglede ned over ham, da han kæmpede sig gennem midtergangen, hen over tasker og indkøbsposer og hen til den nærmeste dør, efter at togstammen var fri fra broen. Tim flåede døren op og standsede et øjeblik på trinbrættet, mens han forsøgte at orientere sig. Hvor røg bilen hen? I det samme fik han øje på den flere hundrede meter længere tilbage, liggende på siden ude i grøften langs det nøgne krat. Det så ikke godt ud. Han løb så hurtigt, han kunne, i den hårde, frosne sne, hvis øverste islag knasende gav efter for hans vægt. Han kunne kun se undersiden af bilen, så det var ikke til at vide, om der var nogen i den, men han håbede det ikke, for han måtte have ramt den med knap 80km/t. Da Tim kom om på den anden side af bilen, så han straks, at den ikke var tom. Forruden var smadret, og fronten på bilen helt skæv. Tim kunne skimte en person, der sad ubevægelig i sikkerhedsselen.

"Hallo? Hallo? Kan De høre mig?"

Tim bankede på bilens bulede tag, men kvinden rørte sig ikke. Tim så op mod toget, hvor en håndfuld passagerer stod i den åbne dør.

"Er der nogen, der har en mobiltelefon?" råbte han af sine lungers fulde kraft.

"Det har jeg," svarede en ung mand med halvlangt hår. Lige den type, Tim ikke brød sig om, men der var ikke andre passagerer, der meldte sig.

"Hvad er der sket?" spurgte han, da han kom løbende med mobilen i hånden.

"Jeg ved det ikke. Jeg tror, hun er død."

Det kvarter, der var gået, før politiet var dukket op, havde føltes som en evighed, stående dér i kulden. Den unge mand havde hoppet lidt på stedet, mens Tim var gået frem og tilbage langs skinnerne. Han havde også tilset toget, der ikke så ud til at have lidt skade, bortset fra en mindre skramme i den blå folie, som var blevet sat på for fem-seks

år siden. Han var klar til at fortsætte mod de sidste tre stationer med en væsentlig forsinkelse, så snart politiet tillod det. Efterhånden var flere mennesker kommet til, og da den første patruljevogn endelig var dukket op, var der vel en halvtres mennesker samlet ved skinnerne samt en del flere, der hang ud ad de åbne vinduer på de blå togvogne. Solen var gået ned og havde overladt himlen til et rundhåndet antal stjerner, der skinnede om kap på den dybe, blå himmel og fik den isbelagte sne til at stråle, som var der strøget millioner af diamanter ud over den. Det var stadig en smuk vinteraften.

2.

"Arh, for fanden da!" Kriminalkommissær Bruno Hansen smækkede døren på den mørkeblå Mondeo så hårdt, at alle de omkringstående vendte sig om og så i hans retning.

"Det er sikkert en ganske ukompliceret sag. En spritbilist," forsøgte Lars at berolige kollegaen.

Lars Andersen kunne ikke lade være med at smile lidt for sig selv ad kollegaens raseri over at blive kaldt ud en tirsdag aften. Han vidste godt, at tirsdag var Brunos frimærkeaften. Trods den korte tid, de to kolleger endnu havde tilbragt sammen, havde Lars allerede styr på Brunos skema. Tirsdag aften i vinterhalvåret var det frimærkerne, der blev studeret og diskuteret i den lokale frimærkeklub. Brunos passion var frimærker med kongen af rock'nroll, og hans samling var næsten komplet. Men det var da for helvede hans arbejde otte måneder endnu. Lars havde ellers søgt til Sydsjællands og Lolland-Falsters politi som kriminalassistent netop for at blive oplært af én af de bedste. Bruno Hansen havde et godt rygte i kriminalkredse. Lars håbede blot, at kollegaen ikke satte det over styr i de få måneder, der var til hans pensionering.

"Spritbilist?" fnyste Bruno arrigt, så Lars undlod at komme med flere forslag til ukomplicerede sager.

Lars var udmærket klar over, at det ikke var med Brunos gode vilje, at deres partnerskab var begyndt. Dette var kun deres tredje sag. Rygtet, det ville sige Britt Nielsen, kriminalafdelingens sekretær, sagde, at Bruno gennem knap femogtyve år, havde haft en ven og makker i Otto Iversen. Det havde et sammenfald af sager imidlertid sat en stopper for. Otto var begyndt at tage imod bestikkelse, og han havde lagt en del penge til side til sig selv, når han var ankommet som første mand på et drabssted, hvor der

havde været kontanter i huset. Bruno havde ikke troet på anklagerne og længe forsvaret sin kollega og makker, men rygterne havde efterhånden vokset sig så massive, at selv Bruno måtte overgive sig. Politidirektøren, der efter sigende ikke havde direkte fældende beviser, havde lagt pres på Otto, og til sidst var det blevet for meget for Brunos tidligere makker, der havde skudt sig selv. Bruno havde betroet Lars det meste over et ikke ubetydeligt antal øl og gammel dansk på en bodega efter opklaringen af deres seneste sag. En rigtig ubehagelig sag. Han så stadig brudstykker af den i sine mareridt om natten. Lars håbede ikke, at denne sag ville give ar, for han havde efterhånden ikke andet.

Bruno Hansen trak frakkekraven op om nakken, da han bevægede sig væk fra den lettere ramponerede, mørkeblå Ford Mondeo, som Lars havde parkeret langs kanten af vejen. Vejen løb langs skinnerne ud for, hvor toget holdt. Det var en alt for smal bivej, der fortsatte med at sno sig gennem landskabet langs de få gårde, der lå sparsomt strøet ud langs dens strækning. Kriminalbetjentene var kommet fra landevejen og havde derfor været forskånet for at krydse den smalle jernbanebro, der førte hen over skinnerne og kun lige havde plads til, at én bil kunne krydse den ad gangen. Vejen løb mellem industrikvarteret og landevejen i et bugtet forløb, der startede med et næsten 90-graders sving, der førte hen over broen. Knapt havde broen, i den spinklest mulige udgave, ført bilen over jernbanesporet, før vejen endnu engang drejede i et 90-graders sving, der gjorde det svært at orientere sig om modkørende. Derfor sad der også et vejspejl på hjørnet, der forsøgte at varsko bilisterne om kommende farer. Det var lige efter dette sving, over for en ældre gulmuret gård, at politiet havde parkeret deres biler. Der holdt et par nysgerrige lokale, der forsøgte at få krydderi til dagens sladder med flest mulig detaljer. De ville fra første parket vide, hvad alle de blå blink og det holdende tog betød. Det var et fyraftenstog for pendlere, så der var mange

passagerer, der fyldte de åbne vinduer og døre i toget. Bruno henvendte sig til de to betjente, der var først på stedet.

"Hvad har vi?"

Den unge kvindelige betjent, tydeligvis aspirant, gav ham hånden.

"Tina Bruun. Det ligner umiddelbart en ulykke," hun pegede fra broen til den væltede bil.

"Ja? Hvorfor har I så sendt bud efter os?"

Hun rynkede panden og stak hænderne i frakkelommen. Tydeligt beklemmt ved Brunos hårde tone.

"En fornemmelse. Der er ét eller andet galt. Der er noget, der på én eller anden måde ikke stemmer."

"Ja?"

Bruno skuttede sig i kulden og skulede over mod ulykkesstedet. Han ville tydeligvis hellere have siddet i frimærkeklubbens varme lokaler og diskuteret stempler og udgivelsesår. Han skævede til sit armbåndsur.

"Herfra ligner det da en ulykke..."

"Ja. Ja, det gør det, men vi kom fra Herthadalsvej af." Den unge betjent pegede op mod broen, der førte den smalle vej hen over jern-banesporet. "Og dér, hvor bilen er kørt ud over broen, dér er ingen bremsespor. Ingen tegn på, at bilen har forsøgt at undgå at køre ud over broen og ned på skinnerne."

"Vidner?"

"Ja, togføreren."

"Har I talt med togføreren?"

"Ja, han så bilen komme flyvende igennem luften, men nåede kun at sætte hastigheden ganske lidt ned," svarede den ældre betjent, en mand i halvtresserne, der havde holdt sig i baggrunden.

"Lad mig tale med ham," forlangte Bruno og så sig om efter sin assistent. Lars forsøgte at følge trop med sin læremester, og ville ønske, at han havde mere at bidrage med. Men kurset i kriminalteknik var blevet aflyst i efteråret,

og næste kursus var først om et par uger. Lars havde naturligvis læst Forbryderjagt, Dødens detektiver og hvad han ellers havde kunnet finde om opklaring, foruden de tonsvis af krimier, han havde slæbt hjem på sin lyseblå SCO-cykel. Det var startet med Jan-bøgerne, som han havde arvet fra sin morbror. Lars havde slugt alle 81 bind om den nys-gerrige, blonde dreng og hans hjælper Erling. Og siden dengang havde han drømt om at blive lige som Jan. Men lige nu følte han sig ikke engang som Erling.

Togføreren kunne ikke fortælle andet end det, betjentene allerede havde bidraget med, så Bruno havde ladet toget fortsætte, efter at togføreren og passageren, der havde ringet, var blevet afhørt. Det virkede ikke sandsynligt, at nogen i toget skulle have set noget med den hastighed, toget havde haft. Og det mest uheldige for passagererne var, at mange af dem formentlig havde kunnet se hjem, da togstammen havde holdt få hundrede meter fra stationen. Flere passagerer havde da også truet med at gå hjem langs skinnerne.

"Tror du ikke, det er en ulykke?" spurgte Lars med en forsigtigt spørgende tone. Han ønskede ikke at komme for meget tændvæske på kollegaens ulmende temperament.

"Lad os se på de såkaldt manglende spor," svarede Bruno med et suk og begav sig hen mod broen.

Oppe på den smalle, glatte vej før broen gik Bruno frem og tilbage og tog bestik af retningen. Han stillede sig på broen ved hullet i rækværket og så ned på skinnerne. Det var tydeligt i sneen, hvor bilen var landet, inden den var blevet kastet væk af toget og over i den snedækkede grøft langs buskadset. Den lå på siden med fronten ud over grøften og truede med at glide endnu dybere ind i krattet. De måtte derfor være varsomme, når de skulle have bugseret den afdøde ud af bilen. Lars iagttog hver eneste bevægelse, Bruno gjorde, i sin iver efter at lære dette

indviklede håndværk i alle dets yderligheder. Han ville lære at se de ting, Bruno så.

"Fandens også. Lad os få fat i teknikerne," sagde Bruno. "Og få lukket sporet og vejen."

Teknikernes lamper oplyste den kolde februaraften og badede den ramponerede, sølvgrå Toyota Avensis og den unge kvinde på båren i et ubehageligt, grotesk lys. Falck-folkene havde været nødt til at fælde et par træer i det tætte krat mellem jernbanen og den smalle bivej for at få deres køretøjer tættere på den forulykkede bil. En kranbil var blevet tilkaldt til den væltede bil, inden den var blevet skåret i stykker, så den døde kvinde kunne løftes ud af den ødelagte bil.

"Uf, det er godt, at børnene ikke var med!" Lars nikkede hen mod børnesæderne på bilens bagsæde.

"Ja, men det ser ud til, at et par børn nu er blevet moderløse," svarede Bruno og stirrede trist på den tildækkede kvinde. Lars kunne ikke gennemskue, om tristheden i hans stemme skyldtes Brunos medfølelse med familien til den afdøde, eller at han muligvis skulle vinke farvel til sin ferie i næste uge.

Bruno tog et par latexhandsker på og åbnede den brune dametaske, teknikerne havde fundet i bilen. Mona Ege Jensen, stod der i kørekortet. Treogtredive år. Der var ingenting i tasken med adresse på, så han bad Lars om at kontakte stationen og få en adresse på den forulykkede.

"Hun bor mindre end 10 min herfra ude ved Nørre Vedby på en stor gård," råbte Lars fra bilen til Bruno.

"Vi kører derud," svarede Bruno, mens han bedrøvet stak hænderne i lommen på den brune, lettere ubestemmelige, uldjakke, der bestemt havde set bedre dage, inden han gik hen mod deres bil.

Efter ti minutters kørsel ad snoede biveje, der ikke så ud til at have set en sneplov i flere dage, kørte de op ad kastanjealléen til Lundegaard, en stor traditionel gård med hvidkalkede bygninger, svenskrøde porte og rødt stuehus fra 1900-tallet. Lars havde aldrig forstået princippet med at bo langt fra sin nabo. Hvorfor var man ikke fortsat med det gamle middel-alderprincip om at bygge husene og gårdene i en klump og lade markerne sprede sig ud i en vifte bag dem?

Hvorfor skulle en gård ligge ude midt på en mark? På gårdspladsen holdt en Toyota Landcruiser, og porten til garagen stod åben; det var formentlig dér, Mona Ege Mortensens bil skulle have holdt. Bruno og Lars så på hinanden, da de gik op ad granittrinene til hoveddøren og satte den store dørhammer i bevægelse. Få sekunder senere gav det et sæt i dem begge, da en pige i børnehaveralderen flåede døren op:

"Moar, endelig er du hjemme!" Hun så med store, spørgende øjne op på kriminalbetjentene. Pigen havde langt lyst, lidt uglet, hår og rendte rundt på stribede strømpesokker. Hun var tydeligvis ved at spise, for hun havde noget, der kunne ligne tomatsovs, i mundvigen.

"Hej, min ven, er din far hjemme?" Lars satte sig ned på hug og smilede til pigen.

"Faar! Der er nogle mænd, der vil købe en gris!" Pigen forsvandt ind i stuerne.

Lars gik forsigtigt ind på det blanke granitgulv i gangen, og Bruno fulgte efter, da de hørte trin fra den anden ende af huset, og en høj, ranglet mand i trediveerne kom ind i gangen.

"Undskyld, jeg troede, det var min kone, der kom hjem. Gårdbutikken har åbent igen i morgen, kan det ikke vente til da? Vi er lige midt i maden..." Han rakte en hjemmelavet folder med gårdbutikkens åbningstider og priser til Lars.

"Det er jeg bange for, at det ikke kan," svarede Bruno og trådte frem bag Lars, mens han rakte hånden frem mod,

hvad han forventede var, David Mortensen.

"Bruno Hansen, kriminalkommissær ved Sydsjællands og Lolland-Falsters politi, og det er min kollega, kriminalassistent Lars Andersen." Bruno pegede over mod Lars, mens han holdt blikket på David Mortensen. "Jeg formoder, at du er David Mortensen? Gift med Mona Ege Mortensen?" David så fra den ene til den anden.

"Åh nej, er der sket Mona noget?"

"Desværre, ja. Er der et sted, vi kan sætte os?" svarede Bruno og så sig rundt i den umøblerede indgang.

"Ja, naturligvis, undskyld, men I bliver nok nødt til at gå med ind i køkkenet, for vi er ved at spise." Betjentene skubbede deres fodtøj af, inden de fulgte efter.

David førte dem gennem det store hus. De gik gennem flere stuer, spisestue og et kontor, før de blev anvist hver en stol omkring det lange bord i det store landkøkken. Køkkenet var ikke så gammelt. Lars gættede på, at det måtte være mindre end ti år siden, at familien havde haft den helt store pengepung fremme til det store køkken, der udstrålede kvalitet i hver en kvadratmeter. Pigen, der havde taget imod dem, var i fuld gang med at indtage en portion spaghetti med kødsauce, der hyppigt smuttede fra hende og ned på stolesædet af hendes Tripp Trapp-stol. En ældre pige, der måtte være hendes søster, spiste spaghetti med ketchup på og så ud til at have fundet en teknik til at styre de drilske pastastykker. Bruno tog mod til sig og spurgte:

"Er der nogen, du kan tilkalde? Nogen, der kan være hos dine børn, så du kan komme med?"

"Ja. Ja, jeg kan ringe efter min mor." David fiskede mobilen op af bukselommen på de godt plettede cowboybukser og ringede op, mens han rakte et glas mælk til den yngste pige.

"Hej. Kan du komme og lægge pigerne i seng? Nu. Ok." Han lagde på og stoppede telefonen tilbage i lommen. "Min mor er her om fem til ti minutter, hun bor lige i nærheden."

"Vi venter ude i bilen," svarede Bruno. "Vi finder selv ud. Tag du dig bare af børnene."

Bruno og Lars rejste sig og trak sig tilbage gennem de velindrettede stuer. Der lå lidt legetøj hist og pist på de blanke gulve. Små ponyer, en dukke og et par bamser, som de endnu engang forsøgte at danse udenom. Lars var ikke forberedt på den indvirkning, det havde på ham at se det spredte legetøj. Han mærkede et stik i hjertet over, at de to små piger nu for altid ville mangle deres mor. Mona Ege Mortensen ville ikke længere kysse dem på kinden og samle deres legetøj op fra gulvet. Han mærkede en tåre trille fra den ene øjenkrog og skyndte sig at tørre den væk, mens han skulede over på Bruno, der kæmpede med at få sine støvler på igen uden mulighed for at sætte sig på en stol. Et kort øjeblik overvejede Lars, om han skulle tilbyde sin hjælp, men vurderede, at det nok ville være at gå for tæt på kollegaens stolthed. Han var jo trods alt 61 og ikke kun et år.

Da de kom ud i bilen igen, gik der 12 minutter, før de blev forstyrret i deres tankerække af et par lyskegler, og en nyere blå Opel Vectra kørte op ad den snedækkede indkørsel og parkerede skråt over for kriminalfolkenes bil. En kvinde omkring de tres år steg ud af bilen og gik med hurtige skridt mod bagindgangen, der var skjult bag landcruiseren. Hun var næsten skjult af en stor sælskindsfrakke med hætte og så ikke ud til at bemærke betjentene i bilen. Få øjeblikke efter kom David Mortensen ud ad døren iført bjergstøvler og dunjakke.

Et kvarter senere drejede Lars den mørkeblå Mondeo fra Ejegodvej og parkerede langs Fjordvej foran kapellet. Kapellet tilhørte sygehuset og lå i et område, hvor alle bygninger var blevet opført i samme stil. Det var en rødmuret bygning fra 1960'erne, en tid, hvor det skød op med offentlige bygninger: skoler, hospitaler og socialt boligbyggeri, mere praktisk end kønt. Lars vidste, at hans makker havde prøvet denne slags situationer så mange gange, at han formentlig var holdt op med at tælle, men

Lars havde stadig tal på sine. Og denne kunne slet ikke sammenlignes med første, der havde været en gammel mand, der havde fået en hjerneblødning, da han var på vej ned ad trappen i sit hjem. Det havde været svært for retsmedicineren at afgøre, om manden var død af faldet eller hjerneblødningen. Men med mandens alder på 86 havde det ikke været så bevægende som nu, livet skulle jo trods alt have en ende på ét eller andet tidspunkt. Bruno bevægede sig med stor sikkerhed gennem kapellet og hen til personale-stuen, hvor han henvendte sig til en portør, der viste dem hen til lokalet, hvor identifikationen skulle foregå.

Den hvidklædte, lettere overvægtige portør løftede lagnet fra ansigtet og så over på David, der tøvende stod i døråbningen, som overvejede han, hvorvidt han skulle træde ind i det ubehagelige rum eller løbe sin vej. Fornuften vandt øjensynlig hans indre kamp, for han trådte med beslutsomme skridt nærmere hen mod rullebordet. Ved synet af sin afdøde kone var det, som om en skygge gik for hans ansigt. Som om det først i dette øjeblik gik op for ham, at det værst tænkelige var sket. Hans kone var død. Lars følte et stik i maven ved synet at den bevægede ægtemand, der kiggede på det hvide ansigt. De lange mascaraklædte øjenvipper kastede sorte skygger på de blege kinder, der lige nu så ud til at have lidt for meget kindrødt på. Den sorte streg rundt om øjnene trådte også endnu tydeligere frem nu, hvor blodet var holdt op med at flyde i hendes livløse krop. De fyldige læber så dog, med den rosafarvede læbestift, stadig helt levende ud, og David så næsten ud, som om han var ved at bukke sig ned og kysse dem, men tøvede og kørte i stedet sin hånd ned over hendes kind, ud over skulderen og ned langs armen, hvor han gav hånden et sidste klem. Tårene begyndte at løbe ned ad hans kinder i en lind strøm. Bruno vinkede portøren væk og tog en lille notesblok frem fra lommen.

"Jeg ved, det er svært for dig, men vi er ikke sikre på, at det var en almindelig ulykke...."

David så ikke ud til at høre betjentens ord. Det måtte føles så koldt og uvirkeligt at stå her i dette kolde, kliniske rum foran sin kones døde krop og besvare spørgsmål, der måtte virke fuldstændig ligegyldige. Lars lovede sig selv, at han ville gribe det helt anderledes an, når Bruno gik på pension og overlod styringen til ham. Der måtte vel være et tilstødende lokale, hvor de kunne byde manden på et glas vand og tale sammen, uden at han skulle se på sin døde kone imens. Men Bruno foretrak at undgå at spille tiden. Han valgte dog at give manden et par minutter yderligere, inden han gentog sit spørgsmål, hvilket Lars var taknemlig over. Han kunne allerede nu mærke, at det her var en sag, der ville påvirke ham dybt. David rynkede brynene, mens han spilede øjnene op, som var det et helt uventet spørgsmål for ham. David så fra Bruno til Lars og tilbage på sin døde kone, som nyttede det ikke at gøre sig forsøg på at forstå, hvad de sagde.

"Var din kone ked af noget? Kunne hun have taget sig af dage? Eller var der nogen, der ville hende til livs?" fortsatte Bruno utålmodigt og med alt for mange spørgsmål på én gang.

Lars havde mest lyst til at lægge armen om skulderen på manden og trække ham væk fra dette mareridt. Ingen burde stå i denne situation. Hvad hvis det havde været Grethe, der lå dér? Det ville have været ganske uudholdeligt. Selv om de var blevet skilt for længe siden, var hun jo stadig mor til hans søn. Kvinden var også nogens mor og kone. Lars frøs og trak frakken tættere sammen, mens han så over på den bevægede enkemand. David overkom alligevel det umenneskelige og fik samling nok på sig selv til at besvare Brunos spørgsmål.

"Ikke, hvad jeg ved af. Mona er...var..." Lars hev en lille stak papirservietter ud af vægholderen og rakte dem til manden. Han nikkede til tak, tog den øverste serviet og proppede resten i frakkelommen. David pudsede sin næse og fortsatte:

"Alle kan li' Mona. Hun var en god hustru og en fantastisk mor." Tårerne strømmede stærkere ned ad hans kinder, og han rystede på hovedet, som var det uvirkeligt for ham, hvad der skete.

"Er der noget, du kan fortælle os, som kan hjælpe os i efterforskningen? Hvor havde hun været henne?"

"Jeg forstår det ikke."

"Jeg ved, det kan være svært," forsøgte Bruno.

"Men det er mindre end tre timer siden, hun smilede til mig og sagde, at nu kørte hun."

"Hvor kørte hun hen?"

"Mona kørte hjem til sine forældre. Hun skulle hente sin bil."

"Hvorfor skulle hun hente sin bil hos sine forældre?"

"Min kone er kardiolog på Rigshospitalet."

Lars bemærkede, at manden rettede sig op, da han fortalte om konens job. Han var tydeligvis stolt af hende. Lars nikkede og dækkede ligets ansigt til igen, mens Bruno lagde en arm på Davids skulder i et forsøg på at vise sin medlidenhed med hans store tab. Lars vidste, at der ikke nødvendigvis var så meget følelse forbundet med gestussen, men at det var blevet en vane for Bruno; en vane, der gjorde ham mere vellidt blandt ofrenes familie og fik dem til at fortælle mere.

"Hvorfor skulle Mona hente sin bil hos forældrene?"

"Den havde været på værksted."

Bruno nikkede. "Da omstændighederne er lidt uklare omkring din kones død, vil vi foretage yderligere undersøgelser de næste par dage, men hun kan frigives til en bedemand i begyndelsen af næste uge, hvis alt går vel. Vi kører dig tilbage."

"Tak. Tak for, at jeg måtte se hende." David tørrede øjnene og så sig tilbage over skulderen hen mod sin kones lig, da han gik ud ad døren fra det kolde, nøgne lokale.

3.

"Tak, fordi du ringede."

I den tæt møblerede stue lagde Helen Ege Jensen røret på telefonen og stod stille et øjeblik, mens hendes blik løb hen over billederne på væggen af hendes to døtre. Hun havde altid givet dem alt, hvad de pegede på. De skulle ikke vokse op og mangle noget, sådan som hun havde. Hun var kommet langt i livet. Det var ikke altid gået, som hun havde ønsket, men hun havde bestemt ikke lyst til at give slip på noget af den velstand og status, hun havde opnået sammen med sin mand. Der måtte holdes på formerne nu. Alt skulle nok blive godt igen. Helen vendte sig mod sin mand, der sad i sin lænestol og fulgte med i en kamp på den store fladskærm. Det passede Helen godt, at hendes mand havde drevet det til en større kæde af værktøjsmagasiner, for det betød, at hun ikke længere behøvede at arbejde. Hun havde altid syntes, at hun fortjente et bedre liv, end hendes forældre havde kunnet tilbyde hende. Hendes mor arbejdede fra tidlig morgen til sen aften som syerske for byens bedre borgerskab, der sjældent værdsatte hendes dygtige håndværk, mens hendes far opnåede en smule agtelse i det lille samfund for sin snilde med en murerske. Helen havde selv fået en kontoruddannelse hos den lokale advokat og var da også startet med at føre regnskab for sin mand, da hans firma endnu kun talte en enkelt afdeling, men som virksomheden var vokset, var også opgaverne i bogholderiet vokset med, og økonomien var blevet til at ansætte en kontordame, der kunne føre værktøjsmagasinerens regnskab. Det passede Helen godt at kunne hellige sig sin egen personlige udvikling og haven, der var hendes store hobby. Den mindre arbejdsbyrde i virksomheden havde dog ikke fået hende til at opsig

hverken rengøringskone eller barnepige, da hun hadede begge opgaver mere end de migræneanfald, hun med længere og længere mellemrum blev behandlet for.

Helen så på sin mand gennem mere end 30 år. Som han sad der i lænestolen var det svært at huske, hvad hun nogensinde havde set i ham. Hun syntes, at hans næse og ører blev større og større år for år, og hår på hovedet var snart en saga blot. Faconen var ikke så yndefuld. Den afslappede siddestilling fik maven til at bule endnu mere uheldigt ud. Hun måtte huske at købe ham en ny cardigan i morgen, for den han havde på, havde bestemt set bedre dage. Hans far havde været en flot mand, og heldigvis så hun flere af svigerfarens træk i sine døtre end af sin mands.

"Det var David, der ringede." Helen mærkede stemmen dirre lidt og gåsehuden brede sig ud over sine arme. Hvordan ville Torben tage det? Helen havde aldrig været i tvivl om, at han holdt af sine piger på sin egen distancerede måde. Men han sagde det aldrig. De tre gange hun havde aborteret, havde de aldrig talt om. Den ene gang havde hun været tyve uger henne og havde måttet føde barnet. Hun havde nægtet at se det; var bange for, at hun så ikke ville kunne holde sammen på sig selv. Han havde hentet hende på hospitalet og givet hende gaver, men hun vidste faktisk ikke, om det betød noget for ham. Det var også ligegyldigt nu. Det handlede om at beskytte familiens rygte. De havde ikke brug for en skandale nu, hvor de var på vej til at udvide i Polen og i Sverige.

"Humm," mumlede han og fjernede ikke blikket fra skærmen. "Hvad ville han?"

"Mona er kørt galt. Hun er død," sagde Helen og forsøgte at styre sin stemme.

Hendes mand så op på hende, som om hun var et spøgelse, der stod i hans stue.

"Hva' sa'e du?"

Nu havde hun da hans opmærksomhed. Tænk, at det var det, der skulle til. Helen nikkede og gik over til sofaen og

satte sig ned med et suk.

"Mona er død." Nu startede det, tænkte hun. Nu startede lavinen. Bare hun nu kunne kontrollere det.

"Hvad er det for noget vrøvl, hun har jo lige været her i eftermiddag og hente bilen." Det var, som om Torben nægtede at tro, at hans datter kunne være kommet noget til. Det var jo også svært at tro. Helen ville ønske, det kunne have været anderledes. En strålende karriere skulle datteren have haft. Anerkendt hjertelæge, der reddede mange liv. En datter, Helen kunne være stolt af og fortælle om til sine mange kaffeselskaber for byens bedre borgerskab. "Ja, vores datter er jo hjertelæge på Rigshospitalet. Hun er en dygtig pige, der hver dag redder liv. Hun har altid været så tapper, vores datter." Helen kunne stadig se Irma Karlsens sammenbidte ansigt for sig, da hun fortalte det efter datterens dimissionsfest. Karlsens døtre var jo blot sygeplejerske og pædagog. Det kunne slet ikke måle sig med Monas bedrifter.

"Hun kunne ellers være blevet en blændende læge," sagde Helen og drak resten af sin kaffe, der var blevet kold. Men det gjorde ikke noget, for hun kunne godt lide kold kaffe.

4.

"Det her er den sidste mappe med bilag." Sally lagde den sorte mappe, der kun lige kunne lukkes, oven på bunken med tre andre mapper. Stakken truede med at vælte ned af det overfyldte ellers temmelig store skrivebord.

"Er der mere, jeg kan hjælpe dig med, inden jeg kører hjem?" Sally skulede til sit similibesatte Skagen-ur. Sally var en køn, spinkel kvinde sidst i tyverne med kortklippet, blond hår og runde, grågrønne øjne. Hun var altid pæn og nydelig at se på. En god repræsentant for firmaet, men heldigvis ikke en type, der talte til Eriks seksualdrift. Det ville også være dumt. En sekretær skulle gerne holde længere end en elskerinde.

"Nej, smut du bare for i dag, Sally. Jeg tjekker bilagene færdig." Erik Bech lænede sig hen over skrivebordet og tog den næste mappe i bunken. Printerpapir, brochurer, annoncer, kundemiddage, kurser, printertoner, kuglepenne, ja, sådan fortsatte det i en uendelighed. Erik foretrak personligt at tjekke alle bilag, inden årets regnskab blev lukket. Han kunne lide at have overblik og vide, hvad pengene gik til.

"Din far er på vej, og jeg kører nu," råbte Sally fra forkontoret.

Shit! Hvad fanden skulle den gamle nar lave her? Det måtte være vigtigt, for det var sjældent, at Åge Bech satte sine ben i virksomheden på denne tid af dagen. Et kortere visit om formiddagen var almindeligt, men ikke her hen på aftenen. Erik hældte en sjat whisky op i plastikkoppen og smed flasken tilbage i skrivebordsskuffen. Netop som han havde tømt koppen, kunne han høre sin fars tunge skridt i forkontoret.

"Hvad fanden sidder du her i mørket og gemmer dig for, knægt." Åge Bech daskede til kontakten ved siden af døren og tændte samtlige fire lamper i loftet, så hele kontoret blev oplyst, og Erik missede med øjnene. Han foretrak arkitektlampens skær ned over de mange bilag.

"Sku' du ikke hellere se at komme hjem til din kone og få produceret en arving, i stedet for at sidde her og spille den af!"

Hans far dumpede ned i den dybe sofa og smed benene op på stolen uden at tage sine halvvåde og beskidte sko af. Han var ligeglad med alt og alle omkring sig, det vidste Erik så godt, og han gjorde bestemt intet for at skjule sin manglende respekt for andres tid, penge eller læderstole. Erik havde lyst til at tage sig endnu en mundfuld, men forventningen om faderens kommentarer, hvis han gjorde det, afholdt ham fra det. Åge Bech var ingen elskelig person. Hvordan hans mor holdt ham ud, var Erik en gåde. Erik kunne dårligt beskyldte sin far for at have givet ham en dårlig opdragelse, for han havde aldrig deltaget i den. Erik havde været overladt til en skiftende hær af au pair-piger, mens hans mor havde haft travlt med at ile fra sammenkomst til sammenkomst hos sin hær af veninder. Faderen havde styret bilimperiet med hård hånd og lange arbejdsdage, der havde gjort, at der kunne gå uger imellem, at Erik havde set skyggen af sin far.

"Du ser godt ud, far," bemærkede Erik. Det var en hvid løgn. Faderen så ud, som om han var blevet ti år ældre på de ti dage, der var gået, siden han havde set faderen.

"Var der andet, du ville, end at forstyrre mig midt i regnskaberne?" Erik havde svært ved at skjule sin irritation. Kunne han ikke bare ta' de sko ned fra hans møbler!

"Jeg er på vej i logen, så du kan slappe af, jeg bliver ikke så længe. Har du ikke en kop kaffe?"

"Nej. Sally er gået for i dag. Du mødte hende vel på vej ind. Du kommer vel ikke her bare for at få en kop kaffe?"

"Nå, så må jeg vel vente til logen. Nuvel. Vi har et problem mindre nu. Hun er af vejen."

"Hvad mener du?"

"Hun volder os ikke flere problemer, det er alt, du behøver at vide." Åge Bech rejste sig fra sofaen og syntes ikke engang at bemærke de beskidte spor, han havde afsat på stolen og på gulvet. "Se at komme hjem til din kone og få produceret den arving. Det her kan revisoren vel tage sig af."

Erik skulede arrigt til sit far, der sendte ham et kort nik, idet han gik ud ad døren. Få sekunder senere hørte Erik faderens BMW starte, og så faldt roen igen over kontoret. Erik rejste sig og hentede en karklud i køkkenet. Låste hoveddøren, da han gik forbi den og lagde sig ned på knæ foran lænestolen, hvor han begyndte at gnide på det sorte læder, hans far så skammeligt havde svinet til med sine beskidte sko. Var det Mona, han mente? Hun havde da aldrig været et problem. Hvordan kunne hans far tro det? Hun var hans lyspunkt, dét, der gav hans liv mening. Også selv om det var slut. Hun var grunden til, at han så frem til familiemiddagene. Erik rejste sig fra gulvet, tilfreds med sin indsats for at redde stolen, og smed karkluden i papirkurven ved siden af skrivebordet. Han fandt sin Blackberry under bunkerne på skrivebordet og satte sig tungt i den højryggede kontorstol, der også var betrukket med sort læder. Hendes nummer var stadig på speeddial 6. Han mærkede glæden i kroppen i forventningen om at høre hendes stemme i den anden ende. Men mindede sig selv om, at det aldrig ville ske igen. Og det var hans egen skyld. Hun ville aldrig tage sin telefon igen og med kælen stemme sige: "Halloe". Han ville aldrig igen lade sine hænder glide ned over hendes krop, mærke hendes varme, bløde hud mod sin. Og det var hans egen skyld. Hvor gerne han end ville, kunne han ikke give sin far skylden for det. Desperat trak han skrivebordsskuffen ud og skruede låget af flasken. Han ledte efter koppen, men opgav hurtigt. Han satte i

stedet flasken til læberne og tog en stor slurk. Han nægtede at tænke tanken til ende.